

Írta: **D. Todd Christofferson** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Egy szolgálatnak szentelt élet

Az élet valódi sikere életünk felajánlásából fakad, mely során Isten céljai érdekében feláldozzuk időnket és választásainkat.

Fiatalkoromban ellátogattam a New Yorkban tartott 1964-es világkiállításra. Az egyik kedvenc helyszínem az egyházunk pavilonja volt, ahol a Salt Lake Templom tornyainak lenyűgöző másai voltak kiállítva. Akkor láttam először *Az ember boldogságkeresése* című filmet. Ez a film, mely Richard L. Evans elder elbeszélésében mutatta be a szabadulás tervét, jelentős hatást gyakorolt számos látogatóra, beleértve engem is. Evans elder többek között ezt mondta:

„Az élet két drága ajándékot tartogat számotokra. Az első az idő, a másik pedig a választás szabadsága, mely szabadság által arra válthatod az idődet, amire csak akarsz. A neked kiszabott időt szabadon elcserélheted különféle izgalmas dolgokra. Elcserélheted azt kicsinyes vágyakra. Befektetheted akár kapzsiságba is. [...]

Tiéd a választás szabadsága. Mindezekkel azonban nem fogsz jó üzletet kötni, mert nem hoznak tartós megelégedettséget.

Egyszer halandó éveid minden napjával, órájával és percével el kell majd számolnod. *Ebben* az életben kell hitben járnod, és bebizonyítanod, hogy képes vagy a jót választani a

gonosszal szemben, a helyest a helytelennel szemben, a tartós boldogságot a pusztá szórakozással szemben. Örök jutalmadat a választásod fogja meghatározni.

Isten egyik prófétája egyszer azt mondta, »az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen«. Olyan örömük, melybe beletartozik a teljes élet, a szolgálatnak szentelt élet, az otthon érzett szeretet és harmónia, a becsületes fáradozás gyümölcsei, valamint Jézus Krisztus evangéliumának elfogadása – annak követelményeivel és parancsolataival együtt.

Csakis ezekben fogsz igaz boldogságra lelteni. Olyan boldogságra, mely akkor sem fakul meg, amikor kihunyunk a fények, elhallgat a zene, és eloszlik a tömeg.”¹

Ezek a kijelentések kifejezik annak valóságát, hogy földi életünk az idő és a Teremtőnk által adott választások feletti sáfárságról szól. A *sáfárság* szó az Úr által adott felajánlás törvényét juttatja eszünkbe (lásd például T&Sz 42:32, 53), melyet a gazdaságban betöltött szerepén túl, a celesztialis törvények itt és most történő alkalmazására is kell vonatkoztatni (lásd T&Sz 105:5). A megszentelés azt jelenti,

hogy valamit szent célok érdekében elválasztunk vagy szentnek nyilvánítunk. Az élet valódi sikere életünk felajánlásából fakad, mely során Isten céljai érdekében feláldozzuk időnket és választásainkat (lásd János 17:1, 4; T&Sz 19:19), ezzel pedig felhatalmazzuk, hogy a legmagasabb rendeltetésünkig emeljen fel bennünket.

A megszentelt élet öt elemét szeretném részletesen kifejtetni nektek, melyek a következők: tisztaság, munka, a fizikai test iránti tisztelet, szolgálat és feddhetetlenség.

Ahogy azt a Szabadító is szemléltette, a megszentelt élet tiszta életet jelent. Bár egyedül Jézus élt bűntelen életet, azok, akik Hozzá igyekeznek, és magukra veszik az Ő igáját, jogosultak lesznek az Ő kegyelmére, mely Hozzá hasonlónak, bűntelenné és szep-lőtelenné teszi őket. Az Úr, mélyről jövő szeretetével, a következő szavakkal biztat minket: „Tartsatok bűnbánatot, mind ti földnek szélei, és jöjjetek hozzám és keresztelkedjétek meg az én nevemben, hogy a Szentlélek befogadása megszentelhesse benneteket, hogy szeplőtelenül állhassatok előttem az utolsó napon” (3 Nefi 27:20).

A megszentelés tehát bűnbánatot jelent. Meg kell szabadulni a makacsságtól, a lázadástól és a kifogások keresésétől, ezek helyébe pedig az alázatot, a jóvátétel iránti vágyat, valamint az Úr által szükségesnek látott összes dolog elfogadását kell helyezni. Erre gondolt Benjámín király is, amikor a természetes ember legyőzéséről beszélt, mely során engedve a Szentlélek hívásainak szentté válik „az Úr, Krisztus engesztelése által” (Móziás 3:19). Aki így tesz, annak ígéretül adatik a Szentlélek állandó jelenléte, mely ígéretéről minden egyes alkalommal megemlékezünk, és azt meg is újítjuk, amikor bűnbánó lélekkel veszünk az úrvacsorából (lásd T&Sz 20:77, 79).

B. H. Roberts elder egyszer így beszélt erről a folyamatról: „Az az ember, aki Isten fényében, bölcsességében és hatalmában jár, végül, már csak a vonzás törvénye miatt is, szert fog tenni Isten fényére, bölcsességére és hatalmára, mely során e ragyogó fény-sugarakat egy olyan isteni kötelékbe szövö, mely őt örökké Istenhez, Istent pedig óhozza köti. Ebben áll a Messiás rejtelmes szavainak lényege: »Te én bennem, Atyám, és én te benned« – ennél hatalmasabb dolgot az ember soha nem érhet el.”²

A megszentelt élet munkával teljes. Jézus már fiatalon Atyja ügyében munkálkodott (lásd Lukács 2:48–49). Isten munkája és dicsősége is az, hogy létrehozza gyermekei halhatatlanságát és örök életét (lásd Mózes 1:39). Természetünknel fogva mi is részt kívánunk venni az Ő munkájában, ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy minden tisztességes munka Isten munkája. Thomas Carlyle szavaival szólva: „Minden igaz munka szent, és minden igaz munkában, melyet igaz kézzel végeznek, van valami isteni. A földön végzett minden igaz munkának meglesz a jutalma a mennyben.”³

Isten terve szerint e halandó létezés szinte állandó erőfeszítést kíván. Eszembe jut Joseph Smith próféta egyszerű kijelentése: „...folyamatos munkából jól meg tudunk élni” (Joseph Smith-története 1:55). A munka által tartjuk fenn és gazdagítjuk az életet. Ez tesz képessé minket, hogy túléljük a halandó lét csalogódásait és tragédiáit. A kemény munka általi teljesítmény önbecsülést teremt. A munka építi és finomítja a jellemet, szépséget teremt, továbbá eszközként szolgál egymás és Isten szolgálatához. A megszentelt élet munkával teljes, mely néha monoton, néha alantas, néha kevés megbecsüléssel jár, azonban mindig jobbá tesz,

rendet teremt, megtart, felemel, szolgál és előrébb visz.

Miután a munka dicséretéről szóltam, néhány kedves szót kell ejtenem a pihenésről is. Ahogyan a becsületes fáradozás eredménye az édes pihenés, úgy a hasznos pihenés is barátja és támasza a munkának. A zene, irodalom, művészetek, tánc, színjátás, sport – mind képes olyan szórakozást nyújtani, mely gazdagítja és még inkább megszenteli az életünket. Ugyanakkor nem nagyon kell magyarázni azt, hogy a napjainkban szórakozásnak minősített dolgok többsége durva, lealacsonyító, erőszakos, időrabló és eltompítja az elmét. Elég ironikus, hogy néha csak kemény munkával lehet értelmes kikapcsolódást találni. Amikor a szórakozás az erényt erkölcsstelenségbe sodorja, azzal a megszentelt élet pusztítójává válik. „Vigyázzatok tehát..., nehogy úgy ítéljétek meg, hogy Istentől való az, ami gonosz” (Moróni 7:14).

A megszentelt élet tiszteletben tartja fizikai testünk semmihez sem fogható ajándékát, mely az Isten hasonlóságára teremtett mennyei alkotás. A halandó lét központi célja az, hogy minden lélek kaphasson egy ilyen testet, és a húsból való földi hajlékban megtanulja gyakorolni erkölcsi önrendelkezését. A fizikai test továbbá elengedhetetlen a felmagasztosuláshoz is, mely a fizikai és a lelki dolgok tökéletes kombinációjával érhető el, ahogyan azt szeretett, feltámadott Urunknál láttuk. Ebben a bukott világban néhány élet fájoan rövid lesz, néhány test torz, beteg, vagy olyan lesz, mely alig tudja magában tartani az életet. Mégis elég hosszú lesz minden lélek és minden test számára ahhoz, hogy alkalmassá váljanak a feltámadásra.

Azok, akik úgy vélik, hogy testünk csupán egy evolúciós véletlen eredménye, nem fognak felelősséget

érezni Isten vagy bárki más iránt azért, amit a testükkel, vagy amit a testüknek okoznak. Nekünk azonban, akiknek egy átfogóbb valóságról van bizonyosságunk a földi élet előtti létről, a halandóságról és a földi élet utáni örökkévalóságról, el kell fogadnunk, hogy kötelességgel tartozunk Istennek fizikai teremtése legfőbb alkotása iránt. Pál szavaival szólva:

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?

Mert áron vétettetek meg; dicsősétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi” (1 Korinthusbeliek 6:19–20).

Ezen igazságok, valamint Thomas S. Monson elnök útmutatásának elfogadásával, melyet az áprilisi konferencián mondott, testünket bizonyára nem fogjuk tetoválásokkal elcsúfítani, drogokkal eltompítani, vagy pedig párználkodással, házasságtöréssel, illetve szermémetlenséggel megszensteleníteni.⁴ Mivel testünk eszköz a lelkünk számára, létfontosságú, hogy a tőlünk telhető legjobban gondoskodjunk róla. Testünk erejét Krisztus munkájának szolgálatára és előmozdítására kell szentelnünk. Pál ezt mondta: „Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket” (Róma-bbeliek 12:1).

Jézus megmutatta, hogy a megszentelt élet a szolgálatról szól. Néhány órával engesztelő szenvedésének megkezdése előtt az Úr alázatosan megmosta tanítványainak lábát, és ezt mondta nekik:

„Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait.

Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjétek.

Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte” (János 13:14–16).

Azok, akik csendben és kötelességtudóan a jó ügy érdekében munkálkodnak, a megszentelt élet mintáiként szolgálnak. Napjainkban senki nincs, aki tökéletesebben rendelkezne e tulajdonsággal a mindennapi életében, mint Thomas S. Monson elnök. Olyan hallást fejlesztett ki, mely a Lélek legapróbb suttogását is képes érzékelni, ha egy olyan ember szükségletét jelzi számára, akinek képes segítő kart nyújtani. Gyakran ezek az isteni szeretet és gondoskodás egyszerű cselekedetei. Thomas Monson mindig, mindig válaszol a Lélek ösztönzéseire.

Ilyen megszenteltségre saját nagypám és nagyanyám, Alexander DeWitt és Louise Vickery Christofferson életében is találtam példát. Nagypám erős férfi volt, és már akkor is igen jól értett a birkanyírásához, mielőtt az elektromos nyírók megjelentek volna. Saját szavaival élve olyan ügyes volt, hogy „egy nap 287 birkát nyírt meg, ami akár 300 is lehetett volna, csak közben elfogytak a birkák”. 1919-ben több mint 12 000 birkát nyírt meg, amivel mintegy 2000 dollár keresett. A pénzből jelentősen ki tudta volna bővíteni a farmot és fel tudta volna újítani az otthonukat, de a Tizenkettek közben elhívták, hogy a Déli Államok Misszióban szolgáljon, melyet felesége, Louise teljes támogatása mellett el is fogadott. Feleségét (aki várandós volt első fiukkal, az én édesapámmal) és három lányukat otthon hagyta a birkanyírásból keresett pénzzel. A két évvel későbbi örömteli hazatérésekor megjegyezte: „Megtakarításunk két teljes évig kitartott, és még maradt is 29 dollárunk.”

A megszentelt élet becsületes élet. Láthatjuk ezt az olyan házaspárok életében is, akik „teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat”⁵. Láthatjuk egy olyan apa és anya életében is, akik fontossági sorrendjükben szemmel láthatóan az első helyre tették házasságuk gazdagítását, valamint gyermekeik testi és lelki jólétének biztosítását. Ez visszatükröződik minden becsületes ember életében.

Évekkel ezelőtt megismerkedtem két családdal, akik épp közös vállalkozásuk felszámolását intézték. A vezető tisztséget betöltő két férfi, akik egymás barátaiként ugyanabba a keresztény gyülekezetbe jártak, még évekkorábban alapították meg a céget. Üzleti partnerekként viszonylag egyenrangú kapcsolatot áptak, ahogy azonban idősebbek lettek, a következő generáció is részt kezdett vállalni az üzletben, és kialakultak bizonyos nézeteltérések. Végül mindkét fél úgy döntött, hogy az lesz a legjobb, ha felosztják a javukat, és mindenki megy a maga útján. A két eredeti üzleti partner egyike az ügyvédekkel kieszelt ravaszt tervnek

köszönhetően a felszámolás során a másik fél és fiai kárára jelentős anyagi előnyre tett szert. A felek találkozásakor az egyik fiú nemtetszését fejezte ki a tisztességtelen bánásmód miatt, és az első üzlettársat keresztényi hitelvei tisztelőben tartására intette. „Tudod, ez egyszerűen nem helyes dolog – mondta. – Hogyan vagy képes így kihasználni valakit, különösen egy fivéredet, akivel ugyanabba a gyülekezetbe jártok?” A másik fél ügyvédje így vágott vissza: „Ó, nőj már fel! Hogyan lehetsz ennyire naív?”

A becsületeség nem egyenlő a naivitással. A *valódi* naivitást az a feltételezés jelenti, hogy nem tartozunk felelősséggel Istennek. A Szabadító kijelentette: „...Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; ...hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesenek, vajon jók vagy gonoszak voltak-e” (3 Nefi 27:14). Az, aki megszentelt életet él, nem törekszik arra, hogy másokat kihasználjon,

hanem inkább odafordítja a másik orcáját is. Ha pedig a kabátját kéri, a köpönyegét is odaadja (lásd Máté 5:39–40). A Szabadító a képmutatókat utasította rendre a legszigorúbban. A képmutatás szörnyen romboló dolog, nemcsak a képmutató, hanem mindeki – különösen a gyermekek – számára, akik tanúi az ilyen viselkedésnek, vagy tudnak arról. Az ilyen viselkedés lerombolja a hitet, míg a becsületesség olyan termékeny talajt teremt, melyben könnyen kihajtanak a hit magjai.

A megszentelt élet csodálatos dolog. Ereje és méltósága olyan, „mint a jó földbe, tiszta patak mellé ültetett nagyon termékeny fa, amely sok becses gyümölcsöt hoz” (T&Sz 97:9). Egy megszentelt ember különösen nagy hatással van másokra, főleg a hozzá legközelebb álló, neki legkedvesebb emberekre. A mi boldogságunk alapjait az előttünk járt és a most köztünk élő számos ember megszentelt élete segítette lefektetni. Hasonlóképpen a jövő nemzedékei is a ti megszentelt életetekből fognak bátorságot meríteni, elismerve, hogy adósaitok minden olyan általuk birtokolt dologért, mely valóban számít. Isten fiaiként és leányaiként mi is szenteljük meg magunkat, „hogyan amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt” (Moróni 7:48; lásd még 1 János 3:2). Ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Man's Search for Happiness* (pamphlet, 1969), 4–5.
2. B. H. Roberts, „Brigham Young: A Character Sketch,” *Improvement Era*, June 1903, 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251.
4. Lásd Thomas S. Monson: A felkészülés áldásokat hoz. *Liahóna és Ensign*, 2010. máj. 64–67.
5. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2009. okt. Cs4; *Ensign*, 1995. nov., 102.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Dolgok, melyek a leginkább számítanak

Ha az élet, annak irama és a különféle stresszhelyzetek miatt csak nehezen tudtok örülni, akkor talán most érkezett el az ideje annak, hogy újra azokra a dolgokra összpontosítsatok, amelyek a leginkább számítanak.

Figyelemre méltó, hogy a természet tanulmányozásával mennyit tanulhatunk az életről. A kutatók például a fák évgyűrűit megvizsgálva tudományos megállapításokat tudnak tenni arról, hogy milyen lehetett az éghajlat, és milyenek lehettek a növekedési feltételek sok száz, sőt akár több ezer évvel ezelőtt. A fák növekedésének tanulmányozásából tudjuk, hogy ideális feltételek esetén a fák normál tempóban nőnek. Az olyan időszakokban azonban, amikor nem megfelelőek a körülmények, a fák lelassítják a növekedésüket, és minden energiájukat az életben maradáshoz szükséges tényezőkre összpontosítják.

Ezen a ponton feltehetitek néhányan a kérdést: „Ez mind nagyon szép és jó, de mi köze van ennek a repüléshez?” Nos, hadd mondjam el nektek.

Ültetek már repülön, amikor az légörvénybe került? A légörvényeket leginkább a levegő mozgásában bekövetkezett hirtelen változások okozzák, amelyek aztán megdobják, hirtelen irányváltatásra kényszerítik, és megpörgetik a repülőgépet.

Jóllehet a repülőgépeket úgy építették meg, hogy a normál repülés közben tapasztalt légörvényeknél sokkal erősebbeknek is ellenálljanak, az utasok azonban mégis tartanak tőlük.

Mit gondoltok, mit csinálnak a pilóták, amikor légörvénybe kerülnek? A tanulópilóta úgy gondolhatja, hogy ilyenkor az a legjobb stratégia, ha növeli a sebességet, mert így hamarabb átrepülhet a légörvényen. Ez azonban nem biztos, hogy jó megoldás. A képzett pilóták tudják, hogy létezik egy légörvénybe történő optimális berépülési sebesség, amely minimumra csökkenti a légörvény okozta negatív hatásokat. A legtöbb esetben ez pedig azt jelenti, hogy csökkenteni kell a sebességet. Ugyanezen az elven működnek az utakra helyezett fekvőrendőrök.

Következésképpen, amikor kedvezőtlen körülmények közé kerülünk, jobb lesz, ha egy kicsit lassítunk, tartjuk az irányt, és a leglényegesebb dolgokra összpontosítunk.